

"Migranten maken heldhaftige tocht over de Balkan naar Europa" - Associated Press

Deze migranten uit West-Afrika hopen lopend via het spoor een beter leven te bereiken. Het is een illegale reis vol gevaren, waarbij ze niet alleen opzij moeten springen voor treinen, maar ook uit handen van de politie moeten zien te blijven. Ze nemen risico's om opnieuw te kunnen beginnen, op zoek naar werk in West-Europa.

"De meesten van ons komen uit Afrika, een continent met veel problemen. Slechte economieën, slechte politiek, een slechte arbeidsmarkt... je kunt dus wel een diploma halen, maar je vindt geen werk."

Fidel Castro Chimana – zijn ouders in Congo waren overtuigde communisten – is een van de 43 mannen, vrouwen en kinderen die ongeveer 500 dollar hebben betaald om de zogenoemde Balkanroute naar Europa te nemen.

Velen van hen hebben het gevoel geen keuze te hebben. Hilarion Charlemagne, uit Ivoorkust, bewaart de simkaarten van zijn mobiele telefoon uit ieder land van waaruit hij heeft geprobeerd Europa te bereiken.

"We weten dat het tegen de wet is om de grens over te steken, dat snappen we. Wanneer je een land illegaal binnenkomt voel je je als een misdadiger; het is een onbeschrijfelijk gevoel."

Ze beginnen de tocht in Thessaloniki. Hun smokkelaar, die toestaat dat Associated Press de reis vastlegt op voorwaarde dat hij anoniem blijft, leidt hen langs de sluiptwegen in Griekenland. Ze steken illegaal de grens met Macedonië over en trekken dan verder naar de grens met Servië. Van hieruit zal een groep van andere smokkelaars hen naar Hongarije brengen. Hongarije is van groot belang omdat het land in de Europese Unie ligt. Van hieruit kunnen zij zonder visum naar rijke landen als Duitsland en Frankrijk reizen.

Het is een zware tocht... niet iedereen zal het einddoel bereiken.

"Er lopen vrouwen mee, en oude mannen en oude vrouwen, allemaal lopen ze. En ik? Oké! Ik ben nog jong, ik kan lopen man [lacht]."

Mireille Djeukam, 34 jaar uit Kameroen, probeert al een jaar om zich bij haar echtgenoot en dochter in Parijs te voegen. Daarom neemt ze het risico om haar zoontje Christian van 10 maanden oud mee te dragen over de spoorbaan. Over gammele bruggen en via kilometerslange geitenpaden. Het valt haar zeer zwaar.

"De reis is heel zwaar geweest, te zwaar. Als ik had geweten dat het zo moeilijk zou zijn, was ik niet gegaan. Ik kan gewoon niet lopen op deze manier."

Normaal gesproken duurt de reis van 320 kilometer zes tot acht dagen, maar het duurt dit keer veel langer. Het is een grotere groep. De vrouwen en kinderen kunnen niet zo snel lopen als de mannen en het weer is verslechterd.

HUIS VAN DE EUROPESE GESCHIEDENIS

"Hoe heb je geslapen?"

"Slecht man! Koud!"

De toenemende uitputting en het gebrek aan eten leidt tot groeiende spanningen. Charlemagne leest in het boek Job uit het Oude Testament... een goede keuze! Hij wordt tot het uiterste op de proef gesteld wanneer Miriam Tore, uit Mali, hem ervan beschuldigt haar rugzak te hebben gestolen. Charlemagne ontkent dat hij het heeft gedaan.

In Macedonië worden de grootste delen 's nachts afgelegd om te voorkomen dat ze worden ontdekt, maar het maakt de tocht gevaarlijker. Ze springen opzij voor auto's op drukke snelwegen en doorkruisen Macedonische stadjes te voet wanneer de spoorweg hen daarlangs leidt. Maar de aankomst in de stad Veles blijkt één risico te veel. Het merendeel van de groep wordt gearresteerd en teruggezonden naar Griekenland. Dertien van hen weten te ontkomen, tien van hen bereiken Servië.

Mireille Djeukam was te uitgeput om verder te gaan. Ze is samen met haar zoontje achtergelaten bij een kerk. Nu zijn ze allebei terug in Athene zonder plan en zonder geld om in de nabije toekomst een nieuwe poging te wagen.